

er det, som er kommet ind her, ligesom det ogsaa blev udtalt ved Dannelsen af det nuværende Landsting; men man har her søgt at finde andre og mere betryggende Former derfor. Jeg har allerede udtalt, at jeg ikke vil forsøge at overbevise dette Landsting om, at den nye Sammensætning af Landstinget, der paatænkes, er bedre end den nuværende, eller endnu mindre om, at det nuværende Landsting ikke er dygtigt til at røgte sin Gjerning; men der er to Hensyn, som man tør og bør opfordre Landstinget til at tage uafhængigt af dets mulige eller sandsynlige Overbevisning om sin egen fuldstændige Dygtighed. Det maa foruden sin egen Mening herom tage Hensyn til den Mening, der kan herske udenfor, der kan herske deels hos hele Folket og deels hos Elementer af Folket, som man ikke kan nægte en berettiget Indflydelse, og som man gjør skadelige og farlige for enhver Repræsentation, naar de ikke tages med. Vi kunne, naar der hvides os Noget, der er rimeligt, sige, at, uagtet vi ikke erkjende, at Landstinget, saaledes som det nu er sammensat, ikke skulde kunne røgte sin Gjerning forsvarligt, saa maae vi dog, fordi der er saa stærk en Mening paa den anden Side, kunne finde os i en ikke større Modification end den, der her er foreslaaet, og gaae ind derpaa for at komme til Enighed, for at forsonde de mod hinanden staaende Elementer. Jeg vil nu ikke nægte, at jeg selv ikke behøver nogen særdeles Overvindelse i denne Retning, thi jeg har personlig den Overbevisning, at der er Savn i dette Landstings Sammensætning, men jeg har maattet gjøre en anden Opoffrelse, og det er der Mange, der have maattet gjøre, Mange, som sidde ikke blot i Rigsraadet, men ogsaa i Rigsdagen. Der er Mange, der have troet, at der behøvedes en større Garanti, et andet Grundlag for at sikke, hvad jeg ikke vil kalde de conservative Interesser, men alle de dygtigere Elementer i Folket en nogenlunde forholdsmaessig Indflydelse paa Rigsdagen. Der er ogsaa steet Opoffrelser fra deres Side. Det er det ene Hensyn, vi maae tage, men vi maae ogsaa tage Hensyn til, at, naar vi ere en Magt — og det bør vi være os bevidste, thi ved Følelsen af at have Magt styrkes Følelsen af at have Pligter —, saa er

der dog ogsaa Noget i den Mening, at der er en Magt udenfor os, det er det bestaaende Rigsraad, og det er denne Mening, som hidtil har gjort sig gjældende hos enhver Regering, der har kunnet komme frem i de senere Aar, og man kan ikke tage Hensyn til, hvad der slet ikke kan komme til at blive en Regering, men kun til, hvad der er istand til at danne et Ministerium. Der har der, siger jeg, udtalt sig den fulde Overbevisning, at der tiltrængtes en Forandring, og der staaer altsaa bagved en saadan Dom en Magt, som vi maae tage Hensyn til, naar vi fredeligt ville ende Sagen, naar vi ikke ville forfætte en Kamp, som er usikker i sit Udfald, og som, medens den føres, lammer vor Kraft i enhver Retning og giver et Skuespil for Europas Folk, forsaavidt de endnu værdige os at kaste Diet paa os som en levende Nation, et Skuespil, som er os til Skam og Spot. (B. Christensen: Jy!). Ja, det er til Skam og Spot for os, at vi endnu ikke have faaet en endelig Forfatning. (B. Christensen: Jy!) (Formanden ringer.) Siig kun Jy! Dette Jy vil tilsidst komme frem som Udryk for den sande Skam og Spot. Lad os altsaa undgaae det, lad os see at blive enige om en rimelig Form af Forfatningen, Nogle, fordi de ansee den for at være en lille Forbedring, Nogle, fordi de ansee den for at være en lille Forvanskning, men saa lille, at Alt det, der staaer paa Spil ligeoverfor, bør overveie Tilliben til vor egen personlige Mening, og især langt bør overveie den Smule saarede Følelse, der kommer frem derved, at vi vedtage det, efterat Andre have vedtaget det, og at Forandringen gaaer ud over os selv. Jeg har den fulde Overbevisning, at naar Folkets lovlige Repræsentationer blive enige med Hans Majestæt Kongen om den nye Forfatning, saa vil den Forfatning staae Mod og udvikle sig og bære Frugt, og i det Ringeste veed jeg ikke, til hvem man skulde henvise, undtagen til hvad der bestaaer og er tilstede for at afgive en Mening, det er Kongen og Repræsentationen i begge dens Former; hvad der staaer bagved, har afgivet sin Mening i den eneste Form, hvori det kan afgive den, nemlig gennem Balmene, og at appellere til det, idet man henpeger til, at det maatte ville Noget, som ligger